

Έφυγαν τα Χριστούγεννα...

Νίκος Κουφόπουλος

Έφυγαν τα Χριστουγεννα, μα εγω δεν φταιω διολου.
Εμενα αυτές οι γιορτες δεν μου αρεσαν καθολου.
Αλλα και η πρωτοχρονια, που περιμενουν αλλοι,
δεν με αφορά προσωπικα. Παντα μου´ φερνε ζαλη.
Από μικρος περιμενα τον Αγιο Βασιλη,
μα αυτος πηγαινε παντα αλλου. Ποτε δεν μου εχει στειλει
το δωρα που του ζηταγα. Εφερνε δωρα άλλα.
Ποδηλατο ζητουσα εγω κι αυτος εφερνε μπάλα.
Αργότερα μου εφερε ένα ποδηλατακι,
μα εγω τοτε στο γράμμα μου ζητουσα μηχανακι.
Κι όταν με καταδεχτηκε κι εφερε ένα «Καρελι»,
-οι νεοι τι είναι θα απορουν, ρωτα παλιο που ξερει-
εγω μια τσοπερ κοιταζα, χοντα, δυο πενηντα.
Μόνος χιλιαρικα εσकाσα. Πολλα. Τρακοσια εξηντα.
Να μη σας τα πολυλογω, παντα ήμασταν σε κοντρα.
Εγω εφτακοσια ζηταγα, κι αυτος εφερν´ ογδοντα.
Μια μερα δεν κρατηθηκα. Του λεω κυρ-Βασιλη,
πως δεν ξηγιεσαι ομορφα αυτό το ξερεις ήδη.
Μου λεει Νικο κατ´αρχην, μιλας με έναν Αγιο.
Του λεω ενταξει αμα θες ανεβασε το... πάγιο.
Τι ακριβως θελω να πω με αυτόν το στιχο τωρα,
δεν ξερω φιλοι αληθινα, μα περασε η ωρα.
Είναι τρεις τα χαραματα, δυσκολα οι ριμες βγαινουν.
Και απ την Βαβυλωνία, ειπαν δεν περιμενουν.
Το κειμενο πρεπει μου ειπανε πρωι να ανεβασω.
Και από εμπνευση μηδεν. Φιλοι εμεινα στον...άσσο.
Παω από εδώ παω από εκει. Ένα ντουζακι κανω.
«Σκασε ρε Νικο», μια φωνη ακουω από τον επανω.
«Να κοιμηθουμε θελουμε. Ντουζ μες στη νυχτα κανεις;
Να ειχες και καμια γκομενα... ». Τωρα τι να του κανεις;
Είναι και φιλος. Δε μιλαω. Κανω λιγο ησυχια.
Καποια φιλμακια στο ιντερνετ μου... δειχνουν μια πορεια.

Στα ομορφα μέρη του Αυναν για λίγο τριγυρναω.
Μετα μια πεινα με επιασε. Λεω πρεπει να φαω.
Ψυγειο ανοιγω και κοιταω. Είναι αδειο μερες τωρα.
Όμως με ετουτο και με αυτό πηγε εξι η ωρα.
Ο ηλιος αρχισε, θρασυς, τα παντα να φωτιζει.
Και μενα παλι η σκεψη μου στο κειμενο γυριζει.
Λεω πρεπει να σκαρφιστω μια ιστορια αμεσως.
Ας είναι με δολαρια, με μαρκα ή και με πεσος.
Να εχει πιστολιδι ζορικο, γυναικες και ουίσκι.
Μα λιγο πριν ερθει η εμπνευση, κι άλλο κακο με βρισκει:
Χτυπαι κουδουνι δυνατα, θα ελεγα με μανια.
Γαμωτο ειπα μεσα μου, αυτή είν'η αστυνομια.
Στην τρυπα της εξώπορτας το ματι μου κολλαω,
και από τα νευρα μου ευθυς αρχιζω και γελαω.
Η ιδιοκτήτρια ητανε. Ρομπα σωμον φορουσε.
Χοντρουλα καπως, κι ευθυς αρχισε και μιλουσε:
«Μεσα εισαι, σε ειδα. Ανοιξε και τον κουφο μην κανεις.
Παλιοπαιδο. Νοικια χρωστας. Θελεις να με πεθανεις;
Εγω μονο μια συνταξη και αυτό το νοικι εχω.
Να ξερεις θα σε διωξω εγω. Αλλο δεν σε αντεχω».
Δεν ανοιξα και σκεφτηκα πως ψεματα μου λεει.
Τριαντα εχει διαμερισματα και καθετα και κλαιει.
Μα τελος παντων τι να πω. Αφου οντως χρωσταω.
Ντυνομαι αμεσως και σκεφτομαι που διαολο να παω.
Η ωρα πηγε κιολας εννια. Μα είναι πρωι ακομα.
Με έναν-καποιο σκεπτικισμο, κοιταω παλι το στρωμα
που με κοιταζει και αυτό και με καλει κοντα του.
Μα... βραχος ειμαι ακλονητος και φευγω μακρια του.

Νεα εχω πολιτικα για σας καλοι μου φιλοι.
Μην περιμενετε και αυτά απ' τον Αγιο Βασιλη.
Όμως εγω θα σας τα πω τα νεα άλλο βραδακι.
Προς το παρον σας χαιρετω, με ένα... τραγουδακι:

Μπαλαντα για τον Μπιλυ δε Κιντ

Πριν χρονια παρα πολλα,
καπου στα χιλια οχτακοσια πενηντα εννια,

απο ιρλανδων στο Μπρουκλιν γενια,
σε μια φτωχικη γειτονια,
που βρωμικα παιζαν παιδια,
γεννηθηκε ο Μπιλυ δε Κιντ.
Οι φιλοι του τον αρχισαν να τον φωναζουν Εϊτριμ.

Λιγα χρονια μετα, τα ειρωνικα σχολια ενός σιδερα,
αποδείχθηκαν για τον εγωισμό του πολύ βαριά.
Όταν εκείνος τον πέταξε στο χώμα με μια σπρωξιά,
ο Μπίλυ χωρίς καν να το σκεφθει καλα,
τον άφησε στον τόπο με μια πιστολια.
Ηταν ο πρωτος που σκοτωσε ο Μπιλυ δε Κιντ,
και οι φιλοι του τον ελεγαν παντα Εϊτριμ.

Πως ηταν νομιμη αμυνα ολοι το ηξεραν καλα.
Ομως ποιος γυρναιει των σεριφηδων τα μυαλα.
Στης φυλακης τον εκλεισαν τα κελια.
Ηταν μονο δεκατεσσαρων χρονων. Καποιοι λενε δεκαεφτα.
Καποιοι αλλοι ομως , αλλιως τα λενε ολα αυτα.
Ο μυθος αρχισε να δημιουργειται γυρω απο τον Μπιλυ δε Κιντ,
που ολοι οι φιλοι του, τον ελεγαν πλεον Εϊτριμ.

Το εσκασε γρηγορα και εμαθε καλα,
στο Μεξικο αλογα να καβαλαει γρηγορα και δυνατα.
Ορθιος πανω στη σελα κρατιεται γερα.
Το πιστολι πιο γρηγορα απο ολους τραβα.
Το δαχτυλο του ενα με τη σκανδαλη ειχε γινει πια.
Ο αλητης της Νεας Υορκης, εγινε ο καουμπου Μπιλυ δε Κιντ,
Που οι φιλοι του, τον ελεγαν παντα Εϊτριμ.

Ενα βραδυ σε ενα μπαρ, ηταν αργα,
μπηκε ενας αγριος Μεξικανος και ειπε σε ολους μια βρισια.
Σκυλας γιους τους ειπε, το ακουσαν ολοι καλα.
Το ακουσαν και του Μπιλυ και τα δυο αφτια.
Του εριξε αμεσως μια σφαιρα στην κοιλια.
Κανεις δεν τολμησε ποτε να βρισει τον Μπιλυ δε Κιντ,
που οι φιλοι του, τον ελεγαν Εϊτριμ.

Τότε κάποιος του έφερε ένα μεγάλο σουγιά,
να κάνει πάνω στο όπλο, του είπε, μια νέα χαρακία.
Είπε όχι, ο τύπος δεν αξίζει δεκάρα καμία.
Δεν ήθελε είπε να τη θυμάται αυτή τη βραδιά.
Σώπασαν όλοι. Τον νεκρό έσυραν σε μια γωνία.
Κερναγε όλο το μπαρ ως το πρωί ο Μπιλυ δε Κιντ,
που όλο το βράδυ όλοι, τον έλεγαν Εϊτριμ.

Πότε πότε οι κιθάρες του τραβούσαν τα μυαλά.
Κάποιοι είπαν τον είδαν στου Μεξίκου τα μπορντέλα να γυρνα.
Κάποιοι άλλοι λένε πως οργία οργάνωνε συχνά,
και πως κρατούσαν μερονυχτά τέσσερα. Ίσως και πιο πολλά.
Στο τέλος πληρώνε το λογαριασμό με μια πιστολιά.
Δεν ξέρω, αυτά μου είπαν, αυτά σας λέω για τον Μπιλυ δε Κιντ,
Πάντως οι φίλοι φίλοι του, τον έλεγαν Εϊτριμ.

Ο σερίφης Γκάρετ, φίλος του ήταν παλιά.
Στην ίδια συμμορία ήταν μαζί χρόνια πολλά.
Μια ησυχή νυχτά, μια ολοφωτή απ' το φεγγαρι βραδιά,
ο Γκαρετ κουνιόταν βαριεστημένα σε μια πολυθρόνα παλιά.
Καβαλαρή μοναχικό είδε να έρχεται από το βάθος μακριά.
Γνωρίσε αμέσως τον παλιό του φίλο Μπιλυ δε Κιντ.
Κάποτε και αυτός τον έλεγε μόνο Εϊτριμ.

Ο Μπιλυ τον είχε δει πρώτος αυτός καλά.
Ήξερε ότι προδωσε, και πήγε στου νομού την πλευρά.
Αρνιόταν να τα πιστεψει όμως όλα αυτά.
Μια περηφάνεια τον κρατάγε πάντα ψηλά.
Μια τρυφερότητα για όσα έζησαν μαζί παλιά.
Ο Γκαρετ, ήταν ο πιο καλός φίλος του Μπιλυ δε Κιντ.
Τον έλεγε σχεδόν πάντα, Εϊτριμ.

Πιστολιά είχε μαζί του ο Μπιλυ, δύο. Και ήταν καλά.
Μπορούσε αυτός τον Γκαρετ να σκοτώσει από μακριά.
Ένιωθε όμως ότι θα σκοτώνε και μια αγρία χαρά,
που είχαν φτιαξει μαζί σαν παρανομοί χρόνια πολλά.
Δεν ήθελε να του την χαρίσει. Το τιμήμα όμως το ήξερε καλά
Δεν το σκεφτήκε στιγμή. Η απόφαση ήταν βαθεία.

Αυτος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ, που φιλοι τον ελεγαν Εϊτριμ.

Ο Γκαρετ τραβηξε το πιστολι του και σημαδεψε αργα.

Την ησυχια της νυχτας ταραξε μια πιστολια.

Ουρλιαξε νικημενος. Ειδε τον φιλο του να πεφτει στη γη βαρια.

Το αλογο του εφυγε τρομαγμενο μακρια.

Το χωριο καταλαβε και εκλεισε τις πορτες καλα.

Ολοι ηξεραν πως μες στις σκονες νεκρος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ,

Που μονο οι φιλοι του τον ελεγαν Εϊτριμ.

Την αλλη μερα οταν ο ηλιος ανεβηκε ψηλα,

πηγαν και τον αφοπλισαν. Να νιωθουν σιγουρια.

Μερες το σωμα του κοιτονταν στης εκκλησιας τα σκαλια.

Ερχονταν με αλογα και αμαξες να τον δουν, απο μιλια μακρια.

Τον εθαψαν μεσα σε πανηγυρια και χαρα.

Για αυτους ηταν μονο ο Μπιλυ δε Κιντ.

Ποτε κανενας δεν τον ειπε Εϊτριμ...

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com